

Libris .RO

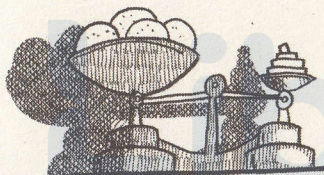
Respect pentru oameni și cărți

DAVID BADDIEL

Ilustrații de Jim Field

Traducere de Mihai Pecingine

Respect pentru oameni și...

PARTEA I

LUMEA E PREA MICĂ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DUMINICĂ

CAPITOLUL UNU

În ziua Săbății a fost o săptămână foarte frumoasă și că îl cheamă Barry. Era un băiat tânăr, un băiat modern, de nouăzeci și doi de ani. Toți prietenii lui aveau niște mașini foarte frumoase.

În ziua Săbății erau foarte multe mașini frumoase. În ziua Săbății erau foarte multe mașini frumoase. În ziua Săbății erau foarte multe mașini frumoase.

DUMINICĂ

CAPITOLUL UNU

Barry Bennett a fost dintotdeauna foarte nemulțumit că îl chema Barry. Era un nume stupid pentru un băiat modern, de nouă (aproape zece) ani. Toți prietenii lui aveau nume precum Jake, Lukas sau Taj.

De fapt, nu doar aveau nume precum Jake, Lukas sau Taj, ci *chiar așa îi chema*. Jake era cel mai bun prieten al său, Lukas era al doilea, iar Taj, al treilea. Ordinea se mai inversa uneori și Taj ajungea pe locul întâi.

Dar, oricum ar fi fost, niciunul dintre ei nu avea un nume ca Barry. Barry nici nu *cunoștea* pe cineva care să aibă un nume asemănător cu Barry. De exemplu, nu știa niciun Brian. Sau Colin. Sau Derek. Sau orice alt nume cu care n-a mai fost botezat nimeni din 1953 încoace.

Faptul că îl chema Barry era doar unul dintre lucrurile (deși nu-i lipsea mult să ajungă în capul listei) pentru care Barry își învinovăța părinții (*Susan și Geoff*, ca să vezi).

Iată, de altfel, lista pe care Barry o ascundea sub perna de pe patul lui (un pat care *nu avea*, dacă tot veni vorba, o pilotă superbă cu Lionel Messi, ca a lui Lukas):

LUCRURI PENTRU CARE ÎMI ÎNVIPOVĂTESC PĂRINȚII:

1. Sunt plictisitori.
2. Mi-au pus numele Barry. (Vezi, ți-am zis eu că

apare aproape în fruntea listei.)

3. Sunt mereu obosiți.
4. Nu mă lasă să mă joc pe calculator.
5. Nu îmi cumpără niciodată jocuri video. Sau o pilotă cu Lionel Messi.
6. Sunt FOARTE, FOARTE, FOARTE stricți.
Exemple: mă trimit la culcare la 8:30, în timp ce toți prietenii mei au voie să stea până MULT mai târziu; nu îmi dau voie să mănânc jeleuri acrișoare Haribo, nu cumva să mă doară burta; îmi spun „Asta-i o înjurătură”, deși tot ce-am făcut a fost să zic FUND, care nici măcar nu e o înjurătură adevărată.
7. Mereu sunt mult mai de treabă cu ~~surorile mele~~ ~~gemene~~ ES decât cu mine, doar pentru că sunt niște sfinte.
8. Nu sunt eleganți, nici celebri, nici nu seamănă în vreun fel cu adulții din revistele lui mami. (După ce a scris asta, Barry și-a dat seama că punctul 8 seamăna întrucâtva cu punctul 1, dar începuse deja

lista și scrisese cu stiloul, nu cu creionul, așa că nu voia s-o taie și s-o ia de la capăt.)

9. Sunt săraci. (Barry se simțea puțin prost că a scris asta, pentru că știa, într-un fel, că nu era vina părinților lui. Tatăl lui lucra la IKEA, se ocupa cu verificarea coletelor sosite în depozit sau ceva de genul ăsta, iar mama era profesor asistent la școala generală. Așa că știa că asta înseamnă că nu câștigau prea mult. Dar se gândea că o bună parte dintre problemele de la 1 la 8 – deși nu și faptul că îl cheamă Barry – ar dispărea dacă ar avea ceva mai mulți bani.)

10. NU SE OCUPĂ NICIODATĂ CUM TREBUIE DE ZIUA MEA.

Ăsta era cel mai important lucru. Toți prietenii săi împliniseră de curând zece ani, iar toate petrecerile fuseseră extraordinare. Jake avusese o petrecere cu carturi. La petrecerea lui Lukas jucaseră bowling. Iar

Taj avusese parte de o limuzină, în care au mers cu toții la cinema ca să vadă ultimul film cu James Bond!

Barry era înnebunit după James Bond. Unul dintre motivele pentru care nu suporta numele Barry era că știa că pe James Bond nu l-ar fi chemat niciodată așa. Mă rog, știa că pe James Bond îl cheamă James, dar, chiar dacă nu ar fi fost așa, probabil l-ar fi chemat John sau David sau Michael. Sau – așa cum adeseori sublinia Jake – ar fi putut să-l cheme Jake. Barry nu voia să recunoască, deși, în inima lui, știa că-i cam așa, din moment ce Jake, ca nume, seamănă cu James.

Câteodată, Jake ridica din sprânceană – lucru pe care Barry, oricât ar fi încercat, nu reușea să-l facă: ambele lui sprâncene se ridicau în același timp – și spunea: „Mă cheamă Bond. Jake Bond”.

Barry era de acord, în sinea lui, că replica suna destul de OK. Oricum, mai bine decât: „Mă cheamă Bond. Barry Bond”.

Jake (și sprânceana lui) erau acasă la Barry în

Libris.ro
Respect pentru oamenii și cărți

duminica aceea, cu șase zile înainte de aniversare, când Barry s-a enervat foarte tare pe părinții lui.

Toți cei trei buni prieteni ai lui Barry erau în pragul ușii, ascultându-l pe Geoff Bennett cum spune „Nu, îmi pare rău”, un lucru pe care – se gândea Barry pentru a nu știu câta oară – tatăl său îl spunea o grămadă.

Jake ținea în mână o minge de fotbal Nike cu Liga Campionilor, Lukas era încălțat cu o pereche de teniși negri Converse, iar Taj purta un tricou nou-nouț de la clubul Chelsea, din campionatul actual. Ceea ce-l făcea pe Barry să se simtă cam aiurea în blugii luați la reducere, tricoul luat la reducere și încălțările luate la reducere. Dar nu destul de aiurea cât să nu-și mai dorească să iasă cu ei la joacă.

— Tata, nu stau pe-afară decât o oră jumate!

— Nu, îmi pare rău, a spus din nou tatăl lui Barry. Știi că nu te lăsăm să mergi în parc fără un adult...

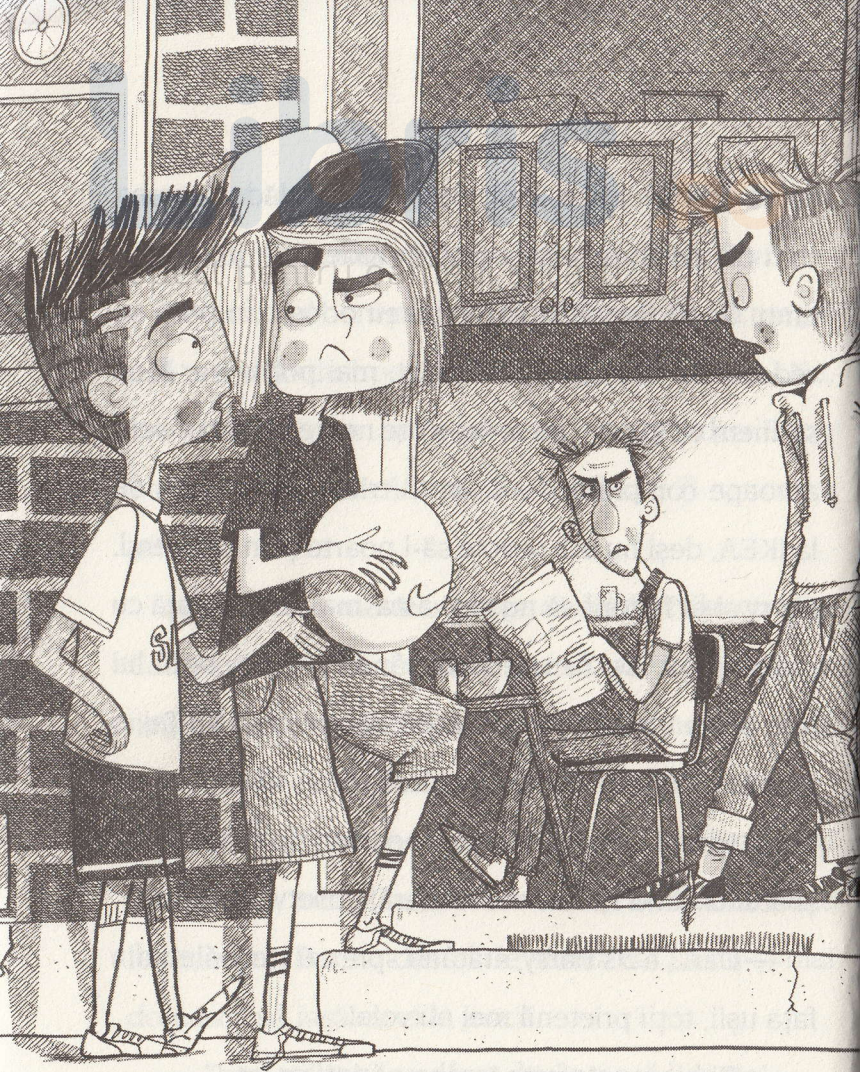
Barry s-a uitat la fața încruntată a tatălui său.

Părea foarte obosit, deși Barry nu își dădea seama cam cât de obosit era, având în vedere că, în ultimul timp, Geoff Bennett părea mereu obosit. În păr i se vedeau fire încărunțite. De fapt, mai potrivit ar fi să spunem că în păr i se vedeau fire negre, deoarece era aproape complet cărunt. Purta tricoul bleumarin de la IKEA, deși nu era nevoie să-l poarte și în weekend. Barry și-ar fi dorit să nu facă asta, mai ales de față cu prietenii lui. De fiecare dată când îi vedea, tatăl lui Jake purta un costum de om de afaceri, tatăl lui Taj, o geacă de piele, iar tatăl lui Lukas – care, uneori, cânta într-o trupă! –, blugi mulați și ochelari de soare (chiar și atunci când nu era soare afară, observase Barry).

— Dar..., a zis Barry, arătând spre cei trei băieți din fața ușii, toții prietenii mei au voie!

— Ei bine, asta este treaba părinților lor.

Barry s-a întors către prietenii lui. În acel moment, Jake a ridicat din sprânceană. Gestul i-a imprimat o expresie care părea să spună, foarte clar: „Of, Barry,

ce păcat că te-ai ales cu părinții ăștia caraghioși, stricți (și oboșiți, prost îmbrăcați)...”.

Și totuși n-a spus asta. A spus doar:

— Îmi pare rău, Barry, și s-a întors, bătând mingea în timp ce se îndepărta.

— Da, îmi pare rău, Barry, a spus Taj, urmându-l pe Jake.

— Și mie. Îmi pare rău..., a zis Lukas, care, din nu știu ce motiv, a așteptat să ajungă la capătul aleii din fața casei Bennett înainte să se întoarcă și să spună: ...Barry.

Și, chiar dacă Barry știa că este bine să îți pară rău pentru anumiți oameni, cum sunt copiii flămânzi din reportajele triste de la știri, a simțit că nu-i place deloc, dar deloc că prietenilor lui le părea rău *pentru el*.